

BEN IK DAN TOCH MISSCHIEN ZOO ZIEK,

DOOR

KAREL SANDERS.

Een klamme stilte hangt er in de zaal
en van de verre straat komt nog wat laat gerucht.
Soms wel de zieke naast mij traagzaam zucht,
o, al te zeer versta 'k die smartelijke taal.

De avondlucht dampet voor de kleine ruiten
— Wat was het gisteravond mooi aan zee
toen 'k onbewust nog was van 't warme wee,
dat zich in dezen dag om mij is komen sluiten.

In blauwe droomen ligt mijn hoofd verzonken —
ik zie mijn grooten, trouwen vrind
en rond mijn hoofd doezelt zijn cel-muziek.

Het is of doffe pizzicato's klonken
en 'k voel me schreiens droef als een verlaten kind.
Ben ik dan toch misschien zoo ziek —
